

komme nærmere ind derpaa, men kun sige, at det kunne vi heller ikke forlange. Vi kunne ikke ubetinget sige og skulle heller ikke sige, at det kun er de Ypperste, vi sætte ind paa denne Konto; der kan være og har været ypperlige Kunstnere i den Retning, som ikke ere kommer ind paa denne Konto. Spørgsmaalet er kun, om de paagjældende Mænds Kunst virkelig har havt Betydning for deres Land, og det tror jeg, det ærede Medlem vil erkende, gjælder om disse to Mænd. Jeg siger, til en vis Tid have de havt den, og denne Betydning er ogsaa holdt vedlige. Det ærede Medlem stillede en af sine Forbringere saaledes, at han sagde: Disse Mænd skulle have samlet Nationen om deres Navne. Jeg anser det for helbigt, at det ærede Medlem udtrykte sig saaledes, thi jeg tør sige, at det netop har været Tilfældet, og jeg maa udtale, at her er just Grunden til, at jeg har ment at kunne gaa med til at foreslaa at stemme derfor. Jeg skal i al Korthed minde om den Malerkunst, som begge disse to Mænd have udviklet under og efter den første sleevigste Krig. Det var disse Mænd, som gennem Malerkunsten illustrerede det, som Nationen i Virkeligheden havde levet og aanded for, men det er selvfølgelig ikke nok, at det illustreredes, naar Malerierne ikke havde blivende Værd. Men Ingen vil negte, at de have det, og at de stattes af Befolkningen, saar man et at se paa Billedgallerierne. Jeg tror ikke, det an negtes, at Noget af det, som dengang blev afholdt Kunstnerisk, i Virkeligheden hører til vort Lands løse Minde, og derfor har man altid i Nationen set hen til disse Slagmalere. Den høitærede Minister vedkjendte sig en noget lignende Anskuelse, og jeg har i Finantsudvalget motiveret, hvorfor jeg kunde ønske at sætte disse Mænd paa denne Konto, og jeg tror, Flere have gjort det. Jeg skal ikke komme videre ind paa Sagen, men blot sige: Lad disse to gamle Vattaillemalere komme ind paa Vækskontoen og lad dem komme sammen derind. Jeg tilraader det høie Thing at stemme for denne Bevilling. — Det samme ærede Medlem (Brandes) udtalte sig paa en udsjællig og for mig glædelig Maade om Theatret og dets Forhold; dette foranlediger ogsaa mig til at gjøre nogle Bemærkninger om samme Emne. Jeg kan i Noget være enig med det ærede Medlem og da navnlig i hans Synspunkt af det Økonomiske og af Bestyrelsen, men jeg er dog ikke fuldt enig med det ærede Medlem. Det ærede Medlem talte om det kongelige Theaters Opgave. Hvis det saaledes siges i Almindelighed, tror jeg ikke, det, han sagde, er rigtigt. Hvis det ærede Medlem forlanger, at det er fra den nuværende Theaterbestyrelses, fra Chefens Side, at der skal foreligge et bestemt Program for os om, hvorledes Opgaven skal realiseres, da kan det ærede Medlem have Ret, men i Almindelighed taget, at vi her ikke skulle have Forstand paa, hvilken Theaters Opgave er ganske i Almin-

delighed — uden at gaa for meget i det Specielle —, det tror jeg ikke er rigtigt. Jeg skal ingenlunde forsøge paa at give Definitioner, absolutte Bestemmelser af den Ting, det er jeg ikke istand til; men vi maa være enige om, at det kongelige Theater skal være en dansk Kunstanstalt. Maaſte det ærede Medlem hellere vil have det kaldt Nationaltheatret; jeg har lagt Mærke til, at et offentligt Blad, som det ærede Medlem kjender Noget til, taler bestandig om Nationaltheatret og ikke om det kongelige Theater — for mig er Begrebet det Samme —, men maaſte det ærede Medlem i en anden Egenſkab har Tendens til mere at accentuere „Nationaltheatret“ end netop „det kongelige Theater“. Hvis man alſaa erkjender, at det kongelige Theater skal være en dansk Kunstanstalt, synes jeg ogsaa, at Synspunktet ſaa nogenlunde er givet. Men naar vi tale om det danske Theater, kan det jo ikke tages ſaadan absolut, hvilket allerede følger af den Uſidighed, ſom Theateret iſølge ſin Indretning hos os har. Det ſkal repræſentere Komædien, Muſikken, Dramaet og Balletten. Det er alſaa ikke nationalt, men vi kunne forlange, at det er en dansk Stueplads, og jeg tror, at vi i det Hele og Store maa ſige, at denne Forbring ſyldeſtgjøres. Nu ſkal jeg indrømme, at den danske Stueplads har til Tid været lovlig franſt — det er Noget, jeg juſt ikke meget ſværmer for —, men paa den anden Side noget Korrekſivt udefra maa der jo til i et ſaa lille Land ſom vort; men det maa ſiges, at jo mere danſt i god Forſtand Stuepladsen kan være, deſto bedre løſer den ſin Opgave. Paa Muſikkens Omraade ſtiller det ſig noget anderledes; men det ærede Medlem maa indrømme, at der ogsaa kan være Tale om danſt dramatiſk Muſik, men Grændſen er her ſnevvere, og det Fremmede maa have større Plads; men jeg tror dog, at vi have en Opfattelse for os ſelv af diſſe Forhold; maaſte dette er helbigt, maaſte ikke. Om Operaen hos os ikke altid ſtaar paa Høidepunktet, kan være rimeligt nok, det er jo vanſtelligt under vore Forhold; men hvad Orkeſtret angaar, have vi dog naaet en vis Høide, men ogsaa her træder det Økonomiſte i Veien. Vort Orkeſter indtager en ſmuk Plads; men det er ikke muligt af Økonomiſte Grunde at ſaae det ſaaledes ſammensat, ſaae de fornødne Inſtrumenter tilbebragte, ſaaledes at det kan løſe ſin Opgave paa den Maade, ſom det vilde kunne gjøre det, om det i Økonomiſt Henſeende var bedre ſtillet. Med Henſyn til den tredie Kunſt- art, Balletten, vil det ærede Medlem indrømme, at man ikke kan tale om national Ballet, men vi kunne vel ſige, at vor Ballet er gaaet i et noget ſikkrere Spor indenfor Skjønhedslinien end de fleſte andre Stæder, og jeg vilde ønske, man vil kunne holde dette Spor. Det kan derfor med Ret ſiges, at Theateret ſkal være en danſk Kunstanstalt, og vi maa da i den Henſeende ſtille Forbringere dertil, ſom det maa kunne opfylde. For det Førſte